

også udtryk for, da vi behandlede spørgsmålet om forbud mod unges arbejde, som også havde baggrund i et direktiv og i et lovforslag, som efterfølgende blev fremsat af arbejdsministeren – at de partier, der i Europaudvalget ønsker at vedtage et EF-direktiv, også må være de partier, der bringer forslaget igennem her i Folketings-salen. Af den grund, men også fordi vi mener, at forslaget i sig selv giver anledning til problemer, er vi meget skeptiske over for det fremsatte forslag.

Flere ordførere har været inde på, at så længe vi lader det være op til arbejdsmarkedets parter at diskutere forholdene og implementere et direktivs regler, vil det give anledning til færre problemer, end hvis Folketinget gør det. Det er en interessant diskussion, som vi nok ikke bliver færdig med i dag, for sagen er jo, at i og med vi har at gøre med et EF-direktiv, er det et lovreguleret område. Det betyder, at hvis ikke arbejdsmarkedets parter lever op til de krav, som direktivet fastsætter, så kan de alligevel blive trukket ind i domssystemet og få en dom for ikke at overholde de regler, som de skal.

Dermed bryder man – alene ved at man laver arbejdsmarkedsregler via direktiver – med det gode princip, som vi burde bevare her i Danmark, nemlig at det er arbejdsmarkedets parter, der fastsætter vilkårene og reglerne for arbejdsmarkedets parter. Man kan ikke dække sig ind under, som mange partier gør, at vi bare lader arbejdsmarkedets parter opfylde direktiverne, for som sagt bliver de alligevel omfattet af rets-systemets lange arm, hvis de overtræder de pågældende direktiver. Derfor er det de krav, der står i direktiverne, vi forholder os til, og ikke måden, hvorpå de gennemføres.

Der må jeg sige, at man kan ikke, når man læser lovforslaget, og når man læser direktivet, og når man læser den dom, som blev afsagt afsagt af EF-Domstolen vistnok i sidste uge i forbindelse med, at Storbritannien forsøgte at blive undtaget for det her direktiv, komme til et andet resultat, end at det her direktiv griber markant ind i arbejdsmarkedets parter ret til selv at fastsætte regler.

Så kan man selvfølgelig sige, at arbejdsmarkedets parter i Danmark på mange områder allerede lever op til de krav, som stilles. Det kan så være rart nok, men det, vi skal tage stilling til, er jo det principielle, om vi nu vil have det reguleret via EU-lovgivning, eller vi vil prøve at sætte os på bagbenene. Dansk Folkeparti har hele vejen igennem ment, at vi skal sætte os på

bagbenene over for denne her indblanding, og derfor er vi modstander af det pågældende initiativ og specielt et spørgsmål, som også en tidligere ordfører rejste. Det skrives klart i bemærkningerne, at noget af det, der ikke er reguleret af lovforslaget her, men af direktivet, omfatter en maksimal ugentlig arbejdstid på 48 timer. Altså uanset om det er fornuftigt ikke at arbejde længere end 48 timer, så er det bestemt ikke noget, man skal fastsætte i lovregler, ej heller i EF-direktiver.

Så vi er meget modstander af mange af de ting, der fremgår af det her, og vil håbe, at vi under behandlingen af forslaget vil kunne få støtte fra flere partier, end det har været tilfældet her under debatten, når vi får det her arbejdet virkelig godt igennem, og når alle partier finder ud af, hvad det egentlig betyder for den såkaldt danske model, hvor det er arbejdsmarkedets parter selv, der fastsætter reglerne for arbejdsmarkedets parter.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Der er intet som helst belæg for en påstand om, at dette lovforslag eller i det hele taget den procedure, som regeringen har valgt at implementere arbejdstidsdirektivet i, på nogen måde er et angreb på den danske aftalemodel og på arbejdsmarkedets parter mulighed for at tilrettelægge løn og arbejdstid og vilkår på arbejdsmarkedet.

Det, der er tale om her, er, at den del af arbejdstidsdirektivet, som i forvejen er lovreguleret i henhold til arbejdsmiljøloven, også bliver det i fremtiden. Altså intet nyt under solen i forhold til, hvor skillelinjen er imellem aftaler og lov.

Det synes jeg faktisk er vigtigt at slå fast, og det var jo også det, fru Charlotte Antonsen var inde på, da hun sagde, at aftaleimplementeringen af rettighederne skal arbejdsmarkedets parter selv tage hånd om og ansvarliggøres for, så vi altså kan dokumentere over for EU, at arbejdsmarkedets parter selv kan magte aftaleimplementeringen.

Bemyndigelserne har været nævnt et par gange, og man har spurgt, om man nu kunne have tiltro til, at arbejdsministeren ikke brugte disse bemyndigelser helt ude i det blå.

Der er det jo sådan, at arbejdsmiljøloven er en rammelov, som i meget høj grad er baseret på, at arbejdsmarkedets parter løbende får mulighed for at skabe forandringer, som forholder sig til den teknologiske udvikling og til kendskabet